

У тексту [«Конзул у Јудеји»](#) Ђорђе Вукадиновић је упоредио Америку са античким Римом, а Србију са тадашњом непокорном Јудејом. Морам признати да ме је на писање коментара покренула реченица: «Римски (про)конзул обилази традиционално непокорну, али сада већ трочетвртински пацификовану Јудеју». Дакако, за нас је аналогија Рим и Америка, те Јудеја и Србија много више од добре стилске фигуре, јер ова историјска аналогија пружа мноштво плодотворних увида: од историјских, преко геополитичких, до привредних и културолошких.

Мало историје...

Овде немамо довољно простора да се бавимо обимно историјским паралелама, али се може рећи да империјални наступ Новог Рима изузетно подсећа на онај антички, те сходно томе, бунтовни и устанички одговори Јудеје невероватно подсећају на српску новију историју. Осим тога, Србија и Јудеја, свака у свом времену и на свом месту има битну позицију на граници светова, континената и цивилизација, те је стога значајна овим светским освајачима који настоје да створе «светску државу».

У културолошком смислу ондашња глобализација у виду хеленизације и романизације, подсећа на модерну европеизацију и американизацију, те сходно томе сродни су и одговори Јудејаца и Срба (но, не само њих). Притиснути великом војном силом, «трочетвртински пацификовани» они не само да су у позицији да губе државу, већ им је и традиционални начин живота и национални идентитет угрожен. Као и у данашњој Србији, и у ондашњој Јудеји постоји јаке поделе на «западњаке» и «конзервативце», на оне који би да се утопе у светске токове и на оне који би да сачувају оно што је остало од традиције у народу.

Ову историјску паралелу појачава и на први поглед ирационално придавање превелике важности од стране Рима и Вашингтона једној малој и сиромашној државици на «периферији» тадашње цивилизације. Чак и кад су Јудеји желели да као и Срби имају добре односе са светском веле силом то некако нису могли. Увек су били виђени као реметилачки фактор, што је имало за последицу да «западне силе» подржавају њихове противнике и непријатељски настројене народе. То је заправо рушило ону «кооперативну» и «прозападну» струју у елити и слабило њену позицију у становништву. На тај начин се овај мали народ гура у правцу у тешког избору између препуштања

светском таласу и губљења идентитета или грчевите одбране свог биолошког и духовног идентитета.

Мало геополитике...

Занимљиво је да ни амерички стратези, аналитичари или добри познаваоци прилика «на Капитолу» попут Кисинџера не могу да објасне толико фокусирање империјалне спољне политике на Србију, као и то што се Србији не даје никаква шанса, чак ни она на частан пораз. Не само да је деведесетих држава у ембаргу и бомбардована, већ је и после доласка «хеленизованих Срба» на власт настављена, што не рећи антисрпска политика. Косово је отето, а да није остављен ни симболични привид српског суверенитета, Црна гора је подстакнута да се одвоји од Србије, а сада се врши притисак и да Војводина преко Статута добије федерални статус, са могућим одвајањем у перспективи. Нико није дао релан и рационалан одговор (рационализација наравно има) зашто се то ради са Србијом и после петог октобра када су на власти прозападне странке.

Империјална администрација Била Клинтона је имала задатак да доврши балканску причу, те да новој администрацији остави чист терен да би могла да се бави Блиским истоком и освајањем «нових провинција на Истоку». Они су имали две опције после бомбардовања: прва је да «демократским методама» руше Милошевићев режим, а друга по Србију, чинило се гора, да одмах осакате Србију проглашењем Косова и Црне Горе за независне државе, те да раде на одвајању Војводине. Остатак би био изолован и стављен под тежак ембарго, попут Кубе. Но, и после доласка прозападних и проамеричких политичара на власти, у Србији се није променила политика Вашингтона, само методе. План Б се заправо остварио, али у времену после Милошевића, још је остало питање Војводине, па да се и ту доврши план и процес деструкције и дефрагментације српског простора. Уместо брзог и насилног плана Б, ми смо сведоци постепеног и софистицираног остваривања истог.

Долазак Бајдена и одлазак Мантера пре краја мандата, може се тумачити као део покушаја Вашингтона да некако «заврши причу на Балкану». Групација око Холбрука покушава да потпуно угуши Републику Српску, те на тај начин отворено дестабилизују регион. Чини се да је господин Мантер око тог питања реалистичнији и да са терена схвата да је таква авантуристичка политика непотребна Америци данас, у предвечерје велике кризе и могућег колапса. Но, неки други очигледно мисле супротно. Наиме, ако Америка буде у великој були, а биће, потребно је брзо одрадити оно што се намеравало у свету, па тако и у «региону». Дакле, кризу и могући слом не могу дочекати неспремни, већ напротив морају брзо и агресивније да делују.

Мало економије...

Европска лабораторија за политичка предвиђања «Европа 2020» [\[1\]](#) је у свом билтену од октобра 2008. године предвидела почетак фазе раздвајања (како је они већ више од три године називају) глобалне системске кризе. У зависности од седам пажљиво одабраних критеријума, земље света подељене су у 6 група које ће, по њима, на различите начине бити погођене кризом.

Док су САД и Велика Британија стављене у групу која ће бити најтеже погођена кризом, регион западног Балкана је, неочекивано, стављен у шесту групу земаља у којима би директни утицај кризе био маргиналан и у којима ће удари кризе бити углавном посредни. С обзиром на то да је процена била брза, груба и са ограниченим бројем критеријума, дало се очекивати да се појаве и грешке.

Чини се да је по њиховој подели регион западног Балкана требао бити сврстан у пету – врло критичну групу земаља које политички, војно и финансијски зависе од земаља из прве групе тј. од САД и Велике Британије. У ту групу сврстали су Пакистан, Турску, Украјину, Тајван и још низ земаља којима предвиђају значајан пораст политичке нестабилности услед, на пример, значајног смањења војне помоћи (и присуства), смањења донација и финансијске помоћи и сл.

Процена америчког аналитичког центра Стратфор-а, с краја прошле године, [\[2\]](#) јесте да ће следећи талас тешке финансијске кризе погодити најпре Србију, Румунију, Бугарску, Хрватску и балтичке земље. Балкан је виђен као осетљива тачка у којој светска финансијска криза може да изазове економске ударе и политичке промене. Они су ту процену засновали на трговинском дефициту и дефициту државне касе, као и због велике зависности од ркедита. Наравно, домаћи политичари и режимски аналитичари су ове и овакве процене игнорисали, па су их чак и покушали дисквалификовати, назвавши их катастрофичким и окривили за «неоправдану панику» аналитичаре и медије.

Политичка конфигурација западног Балкана кројена је вољом САД и Велике Британије. Тачке које ће посетити Бајден су из овог угла одабране потпуно логично. Постдејтонска Босна и од запада потпуно зависно Косово су, по питању политичке стабилности, врло осетљиве тачке. Наравно, ту је и Србија са владом кројеном под директним

англосаксонским утицајем и менторством. Прецизније речено, Мантер је ментор ове владе.

Чак и оваква, што рече Вукадиновић, трочетвртински пацификована Србија представља проблем, с обзиром на то да је системом историјски спојених судова повезана са готово целим регионом. Значајан пад (нико не зна колики) англосаксонске политичке моћи је нешто што ће неизбежно пратити очекивано радикалан пад у финансијској и економској сфери. Србија се под огромним дугогодишњим притиском изгледа није потпуно поломила. Можда се процењује да и поред свих НВО денацификација, Србија има потенцијал да се у доброј мери ослободи туторства. На готово неприметно смањење тог притиска чини се да реагује еластично, тј. постоје «симптоми аутономног понашања». Када се овај феномен «непотпуне капитулације» са свим манифестацијама, о чему је писао Вукадиновић, дешава са овом и оваквом «проевропском» владом на коју имају доминантан утицај, шта би се тек могло очекивати да су којим случајем владу формирале патриотске странке? Посматрано из овог угла «надлазећег финансијског цунамија» сасвим је логичан пад строгоће ММФ-а (и сходно томе и услова који нам се «нуде») када је у питању одобравања новог зајма Србији.

... и мало политике

У контексту горе реченог, чини се да изненадни долазак Бајдена и изненадни одлазак Мантера наговештава политички потрес већег интензитета у нашем малом, али важном «региону». Катализатор турбуленције могао би бити нови разарајући импулс глобалне кризе. Поред осталих, горе поменута Европска лабораторија за политичка предвиђања која је својевремено више месеци унапред предвидела пад хипотекарног тржишта у САД августа 2007, као и финансијску кризу прошле јесени, издала је недавно важно и уочљиво упозорење да је у току лета врло могуће потпуно урушавање америчког финансијског система, пуцање тржишта обвезница у којима је исказан амерички спољни дуг те *де факто* банкрот Новог Рима (ГЕАБ билтени 28 – 34). По нас је и интересатна прогноза да након овог следи значајно смањење америчког војно-политичког присуства у већем броју регионима света. Рах Americana је тиме опасно угрожена.

Ако је све ово и само малим делом оствариво пред Србијом и српским народом у целини је врло опасан период. Високи амерички званичници упорно понављају да посао на Балкану није завршен. Време за потпуно пафификовање и сламање Србије полако истиче, а како истиче тако се нагло повећава интензитет и малигност могућих средстава која би у ту сврху била коришћена. Иако је директна војна претња у овим и будућим околностима тешко замислива, на располагању је ипак широк спектар мера које могу

Јудеја се умирит' (не) може

Пише: Бранко Радун
понедељак, 22 јун 2009 12:30

послужити за остваривање овог циља.

Недавне исфорсиране иницијативе нато-лобиста предвођених Шутановцем и Драшковићем у вези што бржег учлањења у НАТО пакт, Чанков „закон о борби против фашизма“, најновији удар денацификације НВО сектора у виду кампања и тужби, систематски покушаји да се изазову Срби на северу Косова и у енклавама, јесу део шире кампање «завршавања посла на Балкану», а могуће и припреме коначних мера као што су на пример могућа мини Олуја на северу Косова и у енклавама, или пак изазивање унутрашњег сукоба у Србији и довођење на власт политичких снага које би хитно признале независност Косова, одрадиле улазак у НАТО, те толерисале гушење Републике Српске. Србија је по ко зна који пут на тешком искушењу, а следећи историјско искуство Јудеје можемо рећи да је једини пут опстанка да се издрже притисци и да се покаже минимум јединства око виталних интереса и идентитетског утемељења у традицији.

[1] <http://www.europe2020.org>

[2] <http://www.mtsmondo.com/news/world/text.php?vest=114638>